

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **G. M. G.**, zastoupená JUDr. Leopoldem Petříčem, advokátem se sídlem Hlavní náměstí 1a, Krnov, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Opava**, se sídlem Krnovská 68, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 7. 2011, č. j. 22 A 153/2011 - 4,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Leopolda Petříče **se určuje** částkou 8183 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 21. 6. 2011 byl Krajskému soudu v Ostravě doručen návrh žalobkyně ze dne 16. 6. 2011 označený jako „*Správní žaloba proti rozhodnutí vyšetřovatelů OPaS Věznice Opava neumožnit přítomnost advokáta při sepsání výpovědi žalobkyně*“.

Ve svém podání žalobkyně uvedla, že dne 5. 5. 2011 sepisoval vyšetřovatel OPaS (oddělení prevence a stížností) věznice Opava por. Mgr. J. W. za přítomnosti por. Bc. M. H. s žalobkyní výpověď. Žalobkyně byla toho názoru, že jako poškozená měla právo na přítomnost advokáta; toto právo jí bylo odepráno, čímž byla zkrácena na svých subjektivních právech. Žalobkyně konstatovala, že proti rozhodnutí správního orgánu je osoba, jíž se takové rozhodnutí dotýká, oprávněna podat žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně zároveň navrhla, aby ji soud

osvobodil od soudních poplatků a aby jí ustanovil zástupce z řad advokátů. Avizovala žalobu doplnit prostřednictvím ustanoveného advokáta.

Krajský soud v Ostravě uvedeně podání žalobkyně posoudil jako „žalobu proti rozhodnutí vyšetřovatelů OPaS neumožnit přítomnost advokáta při sepsání žalobkyniny výpovědi“, přičemž tuto žalobu prvním výrokem svého usnesení ze dne 11. 7. 2011, č. j. 22 A 153/2011 - 4, odmítl. Druhým výrokem pak zamítl návrh žalobkyně na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů.

V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl (s odvoláním se na závěry usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2006, č. j. 57 Ca 166/2006 - 14, publikovaného pod č. 1144/2007 Sb. NSS), že napadený výsledek činnosti žalované není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutím podle uvedeného ustanovení lze rozumět jen takové akty orgánů veřejné moci, jež jsou výsledkem příslušného, často formalizovaného řízení a s jejichž vydáním spojuje vznik, změnu, zrušení či závazné určení práva a povinnosti některý z obecně závazných právních předpisů České republiky. Od takových rozhodnutí je však třeba odlišovat jiné faktické pokyny či donucení a další výsledky činnosti orgánů veřejné moci, které však rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. nejsou. Krajský soud dospěl k závěru, že o takový případ se jedná i v posuzované věci, a proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl jako nepřipustnou, neboť směřovala proti úkonu žalované, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen, neboť není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. K návrhu žalobkyně na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů krajský soud uvedl, že vzhledem k uvedeným důvodům pro odmítnutí žaloby tento návrh zjevně nemohl být úspěšný. Žalobkyně tedy dle krajského soudu nenaplnila předpoklady pro osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s.; jednou ze zákonných podmínek pro ustanovení zástupce soudem pak je v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. to, že u navrhovatele jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků.

Uvedené usnesení krajského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností. Stěžovatelka obecně namítá, že usnesení krajského soudu, jímž odmítl její žalobu proti žalované, je nezákonné, neboť žalobou napadený výsledek činnosti žalované představuje „rozhodnutí správního orgánu“ a je tudíž přezkoumatelný ve správním soudnictví. Stěžovatelka zároveň soud žádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů.

K návrhu stěžovatelky Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 30. 9. 2011, č. j. 22 A 153/2011 - 17, ustanovil jejím zástupcem JUDr. Leopolda Petříče, advokáta.

Podáním ze dne 9. 11. 2011 doplnil ustanovený zástupce jménem stěžovatelky kasační stížnost o bližší argumentaci. Stěžovatelka tak poukázala na to, že byla jakožto odsouzená v rozhodné době umístěna ve Věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava, přičemž v této věznici byla jinou odsouzenou udeřena do obličeje. K tomu došlo v důsledku toho, že tato odsouzená na cele kouřila a nesouhlasila s tím, že stěžovatelka, nekuřačka, která kouření nesnáší, otevřela okno. Uvedené napadení si vyžádalo ošetření ve Slezské nemocnici v Opavě, kde bylo diagnostikováno, že stěžovatelka kromě zranění rtu a okolí úst utrpěla lehký otřes mozku. Stěžovatelka uváděla, že daným jednáním byla naplněna skutková podstata trestného činu ublížení na zdraví, a proto vyšetřovatelé OPaS pochybili, pokud provedli výslech stěžovatelky jakožto poškozené bez přítomnosti obhájce, ačkoli stěžovatelka o jeho přítomnost žádala. Vyšetřovatelům bylo přitom rovněž známo, že již dříve byl některou z odsouzených stěžovatelce v prádelně úmyslně shozen na hlavu pytel s prádlem o hmotnosti 40 kg; ani tento případ ublížení na zdraví nebyl řádně vyšetřen.

Základ kasační stížnosti pak tkví v tom, že úkon žalované krajský soud nesprávně nevyhodnotil jako akt orgánu veřejné moci ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Pojem „rozhodnutí“ uvedený v tomto ustanovení je pouze technickým označením a je k němu třeba vždy přistupovat z hlediska obsahu, a nikoli jen formy. Na podporu svých tvrzení poukazuje stěžovatelka na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle kterého má právo na ochranu před rozhodnutími orgánů veřejné moci v co nejširším rozsahu, tedy i domáhat se jako poškozená svých práv prostřednictvím advokáta ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pokud však žalovaná provedla své správní rozhodnutí tak, že odmítla žádost stěžovatelky coby poškozené v důsledku spáchání trestného činu, tak ji jako orgán veřejné moci nezákonně zkrátila na jejích právech.

Nezákonnost usnesení krajského soudu, pokud ten dospěl k závěru, že věc nespadá do oblasti správního soudnictví dle § 65 odst. 1 s. ř. s., spatřovala stěžovatelka také v tom, že nebyla ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s. poučena, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení má možnost podat žalobu, a ke kterému věcně příslušnému soudu. Pochybení v podobě chybějícího poučení mělo současně vyvolat nicotnost napadeného usnesení. Z výše uvedených důvodů tak stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 28. 2. 2012, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 1. 3. 2012, v němž soudu sděluje, že v dané věci nebyl vydán žádný správní akt. Z vyjádření příslušníků OPaS, které žalovaná ke svému vyjádření přiložila, vyplývá, že stěžovatelka se dne 5. 5. 2011 dostavila ke konkretizaci vlastního podání, přičemž po poučení a objasnění věci, ke které se měla vyjádřit, na přítomnosti advokáta netrvala.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Posléze Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatelka kasační stížností napadla usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS]. Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53, dostupný na www.nssoud.cz).

Jelikož tedy kasační stížnost nesměruje proti meritornímu rozhodnutí, nebude se ani Nejvyšší správní soud moci zabývat věcí samou, tj. nebude se zabývat otázkou zákonnosti žalobou napadeného postupu žalované. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení bude toliko otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl poté, co dospěl k závěru, že směřovala proti úkonu žalované, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen, neboť není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

V návaznosti na shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoli krajský soud odůvodnil své rozhodnutí poměrně stručně, vyplývá z něj, proč nepovažoval úkon žalované za rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Uvedl totiž, že výsledek činnosti žalované není výsledkem rozhodování o právu či povinnosti stěžovatelky v oblasti veřejné správy.

Nejvyšší správní soud se se závěry krajského soudu ztotožňuje a dodává následující:

Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. upravujícího žalobní legitimaci, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikovaném pod č. 906/2006 Sb. NSS, na které stěžovatelka ve své kasační stížnosti odkazovala, ohledně aktivní žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. dále dovodil: „*Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce (...), tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry.*“

Povahou rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu podrobně zabýval též v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, publikovaném pod č. 2206/2011 Sb. NSS, v němž uvedl, že „*formální definiční znaky (správního) rozhodnutí definice „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. sice sama o sobě neobsahuje, jsou však přítomny jako znaky vymezující nezbytné vlastnosti přezkoumávaného aktu na těch místech dílu prvního části druhé s. ř. s., která se týkají např. časových podmínek podání žaloby (oznámení rozhodnutí jako zásadně písemného formalizovaného aktu) či vlastností, které nutně musí mít, aby obstál v přezkumu (přezkoumatelnost, náležitosti, mj. formální, které vylučují, že by šlo o akt nicotný)*“. Rozšířený senát tedy rozhodnutí definoval jako formalizovaný a standardizovaný akt se zákonem předepsanými náležitostmi umožňujícími rychle a jednoduše rozpoznat původce i adresáta (adresáty) takového aktu, obsah práv a povinností jím upravených i důvody, pro které je do nich zasahováno. Zároveň rozšířený senát vymezil i pojem rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. v materiálním slova smyslu, přičemž zdůraznil, že na neformální úkon správního orgánu by bylo možné nahlížet jako na rozhodnutí v materiálním smyslu jen tehdy, pokud by šlo o akt, který by po obsahové stránce měl povahu „rozhodnutí“ ve smyslu definice obsažené v § 65 odst. 1 s. ř. s. a měl mít podle zákona též formu správního rozhodnutí, avšak který by pro procesní pochybení správního orgánu nebyl v takto předepsané formě vydán.

Stěžovatelka v rámci své žaloby i kasační stížnosti uváděla, že při své výpovědi vystupovala v postavení poškozené. V kasační stížnosti pak konkretizovala, že se tak stalo v důsledku svého napadení a zranění jinou odsouzenou. Je přitom zřejmé, že institut poškozeného není pro řízení dle zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“) zakotven a upraven. V případě, že by byl vyšetřovateli OPaS, resp. žalovanou projednáván kázeňský přestupek jiné odsouzené (spočívající v napadení stěžovatelky), neměla by stěžovatelka v takovém řízení postavení „poškozené“, potažmo „účastníka řízení“ (k tomu viz § 47 a § 52 zákona o výkonu trestu odnětí svobody upravující problematiku ukládání kázeňských trestů a stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu). Toto postavení by stěžovatelka neměla ani v případě, že by ve smyslu § 55 zákona o výkonu trestu odnětí svobody bylo žalovanou vyřízeno jednání, které má znaky přestupku a bylo spácháno během výkonu trestu, neboť takové jednání by bylo rovněž vyřízeno uložení kázeňského trestu; v dané věci by se tak naskýkala možnost kázeňského vyřízení jednání, které by jinak mělo znaky přestupku ve smyslu § 49 odst. 1

písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tedy přestupku proti občanskému soužití spočívajícím v „drobném ublížení na zdraví“. Proto lze mít za dané situace za to, že případným jednáním žalované, kterým by nebyla stěžovatelce umožněna přítomnost advokáta při její výpovědi, nemohlo být zasaženo do subjektivních práv stěžovatelky; jelikož stěžovatelka nemohla být účastníkem řízení, jednání žalované nemohlo mít za následek vznik, změnu, zrušení či závazné určení práva či povinnosti. K příslušné námitce stěžovatelky tak Nejvyšší správní soud uvádí, že právo na právní pomoc ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod svědčí pouze účastníku řízení, kterým stěžovatelka být nemohla (srov. Svoboda, P. Ústavní základy správního řízení v České republice. Právo na spravedlivý proces a české správní řízení. Praha: Linde Praha, a. s., 2007, s. 297).

Nejvyšší správní soud však k výše uvedenému dodává, že tím nevylučuje, resp. nepředjímá otázku případného soudního přezkumu jednání Vězeňské služby České republiky spočívajícího v eventuální nedostatečné ochraně odsouzeného proti neoprávněnému násilí a ponižování lidské důstojnosti ve smyslu § 35 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody; i v takovém případě by však nepřipadala v úvahu možnost napadnout dílčí úkon Vězeňské služby ČR (např. zde projednávané nepřipuštění přítomnosti advokáta), ale pouze „finální“ výsledek činnosti žalované (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 5 As 8/2012 – 30).

Nejvyšší správní soud rovněž dodává, že žalovaná (resp. vyšetřovatelé OPaS) v dané věci mohla vystupovat pouze jako orgán veřejné správy (k postavení Vězeňské služby ČR jakožto správního orgánu při zajišťování výkonu trestu odnětí svobody viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 5 As 67/2012 – 37); i v případě, že by, jak uvádí stěžovatelka, jednání spoluodsouzené vůči stěžovatelce naplňovalo skutkovou podstatu trestného činu ublížení na zdraví, nemohla by žalovaná při jeho prošetřování vystupovat v postavení orgánu činného v trestním řízení. Toto postavení získaly pověřené orgány Vězeňské služby ČR ve vztahu k trestným činům osob ve výkonu trestu odnětí svobody spáchaných ve věznicí až v souvislosti s novelou § 12 odst. 2 trestního řádu účinnou od 1. 1. 2012. Otázka práva na právní pomoc v případě spáchaní trestného činu vůči stěžovatelce by tak byla řešena v souladu s trestním řádem tehdy příslušným orgánem činným v trestní řízení, nikoli však žalovanou. Nelze tak akceptovat námitku stěžovatelky, která směšuje problematiku správní a trestní, spočívající v tom, že ji správní orgán (žalovaná) poškodil na jejích procesních právech coby poškozenou trestným činem; k otázce „účastenství“ stěžovatelky v kázeňském řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil výše.

Nelze také akceptovat námitku stěžovatelky, že nebyla poučena ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s. o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení má možnost podat žalobu, a ke kterému věcně příslušnému soudu. Krajský soud ve svém rozhodnutí uplatnil výluku ze soudního přezkumu dle § 70 písm. a) s. ř. s., a proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl jako nepřípustnou, nepostupoval tedy podle § 46 odst. 2 s. ř. s. a není ani zřejmé, proč by daná věc měla být projednatelná v občanském soudním řízení. Již z těchto důvodů nemůže obstát ani námitka nicotnosti napadeného usnesení krajského soudu.

S ohledem na uvedené tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě nemohlo výsledkem činnosti žalované dojít k zásahu do subjektivních práv stěžovatelky. Postup žalované není výsledkem rozhodování o právu či povinnosti stěžovatelky jako odsouzené v oblasti veřejné správy; nijak totiž nezasahuje do jejích veřejných subjektivních práv, neukládá stěžovatelce žádné povinnosti ani jí nepřiznává žádná práva.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud ve svém postupu nepochybil, když předmětnou žalobu stěžovatelky odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. jako nepřípustnou, jelikož dospěl k závěru, že nesměřovala proti rozhodnutí správního

orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ale proti jinému úkonu žalované, který je ze soudního přezkoumání podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen, a zároveň nepřipadal v úvahu ani jiný typ správní žaloby. Zdejší soud rovněž neshledal usnesení krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť závěr krajského soudu, podle něhož předmět žaloby není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., je v daném případě sice stručně, nicméně dostatečně odůvodněn.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, příslušelo by jí tedy právo na náhradu nákladů řízení, z obsahu spisu však plyne, že jí žádné náklady nevznikly.

Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena ustanoveným zástupcem z řad advokátů, v takovém případě platí náklady zastoupení stát.

Ustanovený zástupce vyčíslil odměnu a hotové výdaje v přípise ze dne 20. 2. 2012. Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za dva úkony právní služby (první porada se stěžovatelkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti) po 2100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012, a dále dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci náhradu cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu osobním vozem dne 31. 10. 2011 z Krnova do Ostravy a zpět (120 km) za účelem nahlédnutí do spisu u Krajského soudu v Ostravě a dne 4. 11. 2011 z Krnova do Opavy a zpět (50 km) za účelem porady se stěžovatelkou ve věznici. Pokud jde o náhradu cestovních výdajů, základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce činí 629 Kč (tj. 170 km x 3,70 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. d) tehdy účinné vyhlášky č. 377/2010 Sb. činí 534 Kč (tj. 170 km x 10,2 l/100 km x 30,80 Kč/l). Náhrada za promeškaný čas strávený cestou v délce 8 započatých půlhodin podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí 800 Kč. Nejvyšší správní soud tak přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelky odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 6763 Kč, zvýšenou o částku 1420 Kč připadající na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8183 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu